

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jiřího Horáka a soudců JUDr. Dušana Schinzela a Mgr. Přemysla Klase ve věci

žalobce: **B., IČO XXXXX**
sídlem XXXXX
zastoupený advokátem JUDr. Karlem Vlčkem, Ph.D.
sídlem U Hostavického potoka 787/37, 198 00 Praha

proti
žalovaným: **1. M. M.,** narozená dne XXXXX
bytem XXXXX
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Břízou, LL.M., Ph.D.
sídlem Klimentská 1216/46, 110 00 Praha

2. T. M., narozený dne XXXXX
bytem XXXXX
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Břízou, LL.M., Ph.D.
sídlem Klimentská 1216/46, 110 00 Praha

o 51 200 Kč s příslušenstvím

o odvolání žalobce proti rozsudku Okresního soudu Brno-venkov (dále jen „soud prvního stupně“) ze dne 2. 3. 2022, č. j. 5 C 127/2020-169

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku I.:
- a) v části, kterou bylo rozhodnuto o žalobě na zaplacení úroku z prodlení ve výši 10 % ročně z částky 51 200 Kč od 2. 4. 2020 do 31. 7. 2020 a úroku z prodlení ve výši 1,75 % ročně z částky 51 200 Kč od 1. 8. 2020 do zaplacení **potvrzuje,**

- b) v části, kterou bylo rozhodnuto o žalobě na zaplacení částky 51 200 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,25 % ročně z částky 51 200 Kč od 1. 8. 2020 do zaplacení **mění** takto:

Žalovaní jsou povinni společně a nerozdílně zaplatit žalobci částku 51 200 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,25 % ročně z částky 51 200 Kč od 1. 8. 2020 do zaplacení, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

- II. Žalovaní **jsou povinni** společně a nerozdílně zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů částku 60 487 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce.

Odůvodnění:

1. V záhlaví označeným rozsudkem soud prvního stupně zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal, aby soud uložil žalovaným povinnost zaplatit žalobci částku 51 200 Kč s úrokem z prodlení ve výši 10 % ročně z částky 51 200 Kč od 2. 4. 2020 do zaplacení (výrok I.) a uložil žalobci povinnost zaplatit žalovaným náhradu nákladů řízení ve výši 52 872,20 Kč (výrok II.).
2. Takto soud prvního stupně rozhodl o žalobě, kterou žalobce uplatnil po žalovaných nárok na vrácení jistoty ve výši 51 200 Kč, kterou dal žalovaným v souladu se smlouvou o nájmu bytu ze dne 15. 3. 2020. Dospěl k závěru, že předmětný nájem skončil dne 31. 7. 2020 uplynutím tříměsíční výpovědní doby, která na základě výpovědi dané žalobcem ze dne 2. 4. 2020 počala běžet dne 1. 5. 2020 a jejíž běh skončil dne 31. 7. 2020. Uzavřel, že nebylo prokázáno, že by nájemní vztah skončil již dříve dne 1. 4. 2020 v důsledku dohody o skončení nájmu, která měla být podle tvrzení žalobce uzavřena mezi účastníky. Nájem neskončil dříve než 31. 7. 2020 ani z jiných důvodů spočívajících v nemožnosti plnění nájemní smlouvy kvůli krizovému opatření vlády České republiky přijatému dne 15. 3. 2020 v souvislosti s protiepidemickými opatřeními, které s účinností od 16. 3. 2020 zakazovalo volný pohyb osob, či spočívajících v tom, že žalovaní coby vlastníci předmětného bytu uzavřeli již dne 1. 6. 2020 nájemní smlouvu k bytu s jiným nájemcem, protože ono krizové opatření nezakazovalo žalobci přestěhovat se do pronajatého bytu žalovaných a uzavření nové nájemní smlouvy k předmětnému bytu žalovanými s jiným nájemcem nemělo za následek skončení nájmu s žalobcem. Žalobce by sice měl při skončení nájmu dne 31. 7. 2020 právo na vrácení poskytnuté jistoty ve výši 51 200 Kč žalovanými, avšak těm svědčilo právo započíst si pohledávky, které jim žalobce z nájmu dlužil, v tomto případě dlužné nájemné za měsíce duben, květen, červen a červenec roku 2020 v celkové výši 85 600 Kč, což také žalovaní učinili. Nárok žalobce tak podle názoru soudu prvního stupně zanikl a soud prvního stupně proto žalobu zamítl.
3. Proti tomuto rozsudku podal odvolání žalobce, neboť nesouhlasil se závěrem soudu prvního stupně o skončení nájmu ke dni 31. 7. 2020 uplynutím výpovědní doby. Namítl, že nájem skončil již dne 1. 4. 2020 v důsledku dohody o skončení nájmu, která byla mezi účastníky uzavřena téhož dne v podobě listiny označené jako „Protokol o vrácení a převzetí bytu“, přičemž tuto dohodu na základě udělené plné moci ze dne 3. 2. 2020 v zastoupení za žalobce podepsala E. N. I z předchozí komunikace mezi účastníky podle jeho názoru vyplývá jejich záměr ukončit nájem dohodou, neboť žalobce neměl zájem pronajatý byt užívat, a dohoda byla sjednána již i v této komunikaci. Pokud žalobce dne 2. 4. 2020 zaslal žalovaným přípis označený jako výpověď, tak tím minil onu dohodu o skončení nájmu a termín výpověď použil nepřesně coby právní laik. Žalobci svědčí právo na vrácení poskytnuté jistoty, protože nájem skončil dne 1. 4. 2020 a žalovaným poté nemohli vzniknout pohledávky na zaplacení nájemného za další kalendářní měsíce, které si neoprávněně započítali vůči nároku žalobce na vrácení jistoty. Navrhl, aby byl rozsudek soudu prvního stupně změněn tak, že žalobě bude v celém rozsahu vyhověno, případně aby byl rozsudek soudu prvního stupně zrušen a věc vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

4. Žalovaní navrhli, aby byl rozsudek soudu prvního stupně jako věcně správný potvrzen.
5. Odvolací soud [§ 10 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“)] po zjištění, že odvolání bylo podáno osobou k tomu oprávněnou (§ 201 o. s. ř.), že směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je přípustné (§ 201, § 202 a contrario o. s. ř.), a že bylo podáno včas (§ 204 o. s. ř.), v souladu s § 212 a § 212a o. s. ř. přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně, řízení jeho vydání předcházející, správnost skutkových zjištění a jejich právního posouzení, nařídil k projednání odvolání jednání (§ 214 odst. 1 o. s. ř.) a dospěl k závěru, že jsou dány:
 - důvody pro potvrzení výroku I. rozsudku soudu prvního stupně v části, kterou bylo rozhodnuto o žalobě na zaplacení úroku z prodlení ve výši 10 % ročně z částky 51 200 Kč od 2. 4. 2020 do 31. 7. 2020 a úroku z prodlení ve výši 1,75 % ročně z částky 51 200 Kč od 1. 8. 2020 do zaplacení
 - důvody pro změnu výroku I. rozsudku soudu prvního stupně v části, kterou bylo rozhodnuto o žalobě na zaplacení částky 51 200 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,25 % ročně z částky 51 200 Kč od 1. 8. 2020 do zaplacení.
6. Nejprve je třeba uvést, že žaloba nebyla zcela jednoznačná z hlediska určitosti požadavku žalobce na zaplacení příslušenství z jistiny ve výši 51 200 Kč, když v rámci skutkových tvrzení zmiňovala povinnost žalovaných vrátit žalobci úroky z uhrazené jistoty [nárok podle § 2254 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“)], zatímco v návrhu výroku soudního rozhodnutí bylo požadováno zaplacení úroku z prodlení z nevrácené jistoty (nárok podle § 1970 o. z.). Odvolací soud proto vyzval žalobce k upřesnění žaloby v tom smyslu, který ze dvou různých nároků na uhrazení příslušenství požadoval. Žalobce upřesnil žalobu tím způsobem, že požadoval zaplacení úroku z prodlení z dlužné jistiny podle § 1970 o. z.
7. Dále je na místě předeslat, že žalovaní na základě výzvy odvolacího soudu směřující k doplnění jejich skutkových tvrzení ohledně započtení jejich pohledávek z nájmu bytu vůči pohledávce žalobce na vrácení složené jistoty uvedli, že započtení provedli pouze v podání ze dne 10. 8. 2020 nazvaném vyjádření žalovaných k žalobě, které bylo adresováno soudu prvního stupně.
8. Pokud jde o skutkovou stránku věci, soud prvního stupně správně a přesvědčivě popsal (vymezil), které skutečnosti má za prokázané a které nikoliv, a o jaké důkazy opřel svá skutková zjištění. Závěr o skutkovém stavu věci je tedy následující:
 - a) mezi žalobcem coby nájemcem a žalovanými jako pronajímateli byla dne 15. 3. 2020 písemně uzavřena smlouva o nájmu bytu – jednotky č. XXXXX v budově č.p. XXXXX na pozemku p.č. XXXXX v katastrálním území XXXXX (dále jen „byt“), který měl být užíván za účelem bydlení fyzických osob vyjmenovaných v článku III. smlouvy. V článku V. smlouvy bylo sjednáno nájemné v měsíční výši 21 400 Kč a zálohy na úhradu nákladů na služby poskytované s užíváním bytu v měsíční výši 4 200 Kč, obojí splatné vždy nejpozději do konce předcházejícího měsíce a dále bylo sjednáno poskytnutí jistoty ve výši 51 200 Kč splatné nejpozději do 15. 3. 2020; v článku IX. smlouvy byla pro případ výpovědi nájmu ujednána tříměsíční výpovědní doba, která počínala běžet prvního dne dalšího kalendářního měsíce po dni doručení výpovědi, a nájem bytu mohl zaniknout i písemnou dohodou stran k libovolně sjednanému dni, přičemž v souladu s článkem XII. smlouvy byla změna smlouvy možná pouze písemnou formou. Žalobce zaplatil žalovaným sjednanou jistotu ve výši 51 200 Kč. Tyto skutečnosti byly zjištěny ze shodných skutkových tvrzení účastníků a ze smlouvy o nájmu bytu ze dne 15. 3. 2020.
 - b) dne 1. 4. 2020 se mezi účastníky řízení uskutečnila komunikace prostřednictvím SMS zpráv a aplikace WhatsApp, v rámci které žalobce navrhoval žalovaným uzavření dohody o skončení nájmu, ovšem žalovaní v rámci této komunikace neprojevovali vůli tento návrh žalobce přijmout. Tyto skutečnosti byly zjištěny z předložené elektronické komunikace účastníků řízení datované dne 1. 4. 2020 a z vyjádření realitního makléře žalovaných Mgr. P. V. ze dne 3. 4. 2020.

- c) mezi žalobcem zastoupeným na základě plné moci ze dne 3. 2. 2020 E. N. a žalovanými byl dne 1. 4. 2020 sepsán protokol o vrácení a převzetí bytu, jenž obsahuje popis bytu včetně jeho vybavení a který sice obsahuje prohlášení o předání a převzetí bytu po skončení doby nájmu, avšak neobsahuje konkrétní právní jednání (projevy vůle) obou smluvních stran směřující k uzavření dohody o skončení nájmu bytu, když ve svém závěru obsahuje pouhé konstatování, že doba nájmu měla skončit. Tyto skutečnosti byly zjištěny z protokolu o vrácení a převzetí bytu ze dne 1. 4. 2020, z plné moci ze dne 3. 2. 2020 a z výpovědi svědkyně E. N.
 - d) žalobce dne 2. 4. 2020 zaslal žalovaným v elektronické podobě výpověď nájemní smlouvy, která byla žalovaným doručena nejpozději dne 3. 4. 2020. Tyto skutečnosti byly zjištěny z výpovědi nájmu ze dne 2. 4. 2020, z vyjádření realitního makléře žalovaných P. V. ze dne 3. 4. 2020 a ze smlouvy o nájmu bytu ze dne 15. 3. 2020.
 - e) žalovaní v postavení pronajímatelů uzavřeli dne 27. 5. 2020 s účinností od 1. 6. 2020 novou nájemní smlouvu ohledně nájmu předmětného bytu s jiným nájemcem. Tyto skutečnosti byly zjištěny z nájemní smlouvy o nájmu bytu ze dne 27. 5. 2020.
 - f) žalobce předžalobní výzvou k zaplacení dluhu ze dne 19. 5. 2020 vyzval žalované, aby mu ve lhůtě jednoho týdne vrátili poskytnutou jistotu, neboť nájem bytu skončil dohodou dne 1. 4. 2020, a tato výzva jim byla doručena nejpozději dne 29. 5. 2020. Tyto skutečnosti byly zjištěny z předžalobní výzvy k zaplacení dluhu ze dne 19. 5. 2020 a z reakce na předžalobní výzvu ze dne 29. 5. 2020.
 - g) žalovaní v listině označené jako reakce na předžalobní výzvu k zaplacení dluhu ze dne 29. 5. 2020 sdělili žalobci, že nájem bytu skončil uplynutím výpovědní doby dne 31. 7. 2020 a že z titulu nájmu mají vůči žalobci neuhrazené pohledávky, které jsou v budoucnu připraveni započíst proti nároku žalobce na vrácení jistoty, ovšem samotné započtení pohledávek neučinili. Tyto skutečnosti byly zjištěny z reakce na předžalobní výzvu k zaplacení dluhu ze dne 29. 5. 2020.
 - h) nebylo prokázáno tvrzení žalobce, podle kterého měla být dne 1. 4. 2020 uzavřena mezi žalobcem a žalovanými dohoda o skončení nájmu. V této souvislosti odvolací soud odkazuje na zcela správné a příléhavé odvodnění rozsudku soudu prvního stupně (odstavec 24. až 27.).
9. *Podle § 2235 odst. 1 o. z. zavazuje-li nájemní smlouva pronajímatele přenechat nájemci k zajištění bytových potřeb nájemce a popřípadě i členů jeho domácnosti byt nebo dům, který je předmětem nájmu, nepřiblíží se k ujednáním zkracujícím nájemcova práva podle ustanovení tohoto pododdílu.*
- Podle § 2254 odst. 1, 2 o. z. ujednají-li strany, že nájemce dá pronajímateli peněžitou jistotu, že zaplatí nájemné a splní jiné povinnosti vyplývající z nájmu, nebo ujednají-li si pro případ porušení těchto povinností smluvní pokutu, nesmí jistota a právo na zaplacení smluvní pokuty v souhrnu přesáhnout trojnásobek měsíčního nájemného. Při skončení nájmu pronajímatel vrátí jistotu nájemci, započte si přitom, co mu nájemce případně z nájmu dluží. Nájemce má právo na úroky z jistoty od jejího poskytnutí alespoň ve výši zákonné sazby.*
- Podle § 2286 odst. 1 o. z. výpověď nájmu vyžaduje písemnou formu a musí dojít druhé straně. Výpovědní doba běží od prvního dne kalendářního měsíce následujícího poté, co výpověď došla druhé straně.*
- Podle § 553 odst. 1 o. z. o právní jednání nejde, nelze-li pro neurčitost nebo nesrozumitelnost zjistit jeho obsah ani výkladem.*
- Podle § 554 o. z. k zdánlivému právnímu jednání se nepřiblíží.*
10. Na základě takto zjištěného skutkového stavu a po jeho právním posouzení dospěl odvolací soud k závěru, že mezi žalobcem (nájemcem) a žalovanými (pronajímateli) vznikl závazek uzavřením smlouvy o nájmu bytu podle § 2235 a násl. o. z. Účelem této smlouvy bylo bydlení ve smlouvě konkrétně určených fyzických osob (D. B. – jednatel žalobce, E. N. a T. N.). Proto je třeba tuto nájemní smlouvu posuzovat též podle ustanovení o nájmu bytu (§ 2235 o. z. až § 2301 o. z.) i když

smlouvu o nájmu jako nájemce uzavřela právnická osoba. Na základě této nájemní smlouvy dal žalobce v souladu s § 2254 o. z. žalovaným jistotu ve výši 51 200 Kč. Nájem skončil dne 31. 7. 2020 na základě výpovědi nájmu, kterou dal žalobce žalovaným dne 2. 4. 2020, a to uplynutím tříměsíční výpovědní doby, která počala běžet dne 1. 5. 2020 a skončila dne 31. 7. 2020 (§ 2286 odst. 1 o. z.).

11. K odvolacím námitkám žalobce lze uvést, že nájem neskončil žalobcem tvrzenou dohodou ze dne 1. 4. 2020 a ani v důsledku nemožnosti plnit smlouvu o nájmu bytu kvůli krizovému opatření vlády České republiky přijatému dne 15. 3. 2020 v souvislosti s protiepidemickými opatřeními, které s účinností od 16. 3. 2020 zakazovalo volný pohyb osob na území celé České republiky, jelikož toto opatření nezakazovalo osobám oprávněným ze smlouvy v bytě bydlet a přestěhovat se do něj, když cesty nezbytně nutné k obstarávání základních životních potřeb, mezi něž patří i bydlení, nebyly zakázány [viz článek I. písm. c) usnesení vlády České republiky ze dne 15. 3. 2020 č. 215 o přijetí krizového opatření]. Nájem neskončil ani v důsledku uzavření další nájemní smlouvy ze dne 27. 5. 2020 k témuž bytu žalovanými coby pronajímateli s jiným nájemcem, protože občanský zákoník s takovouto skutečností nespojuje skončení předchozího nájmu. Ba naopak neplatností pro nemožnost plnění by mohla být postižena později uzavřená smlouva, nikoliv dříve uzavřená.
12. Žalovaní byli podle § 2254 odst. 2 o. z. povinni při skončení nájmu, tj. ke dni 31. 7. 2020, vrátit žalobci jistotu ve výši 51 200 Kč. Zároveň byli oprávněni započíst pohledávky, které jim žalobce z nájmu dlužil. Nájem trval až do 31. 7. 2020 a žalobce nájemné za měsíce duben, květen, červen a červenec roku 2020 žalovaným nezaplatil. Jedná se o čtyři samostatné pohledávky.
13. Žalovaní ve vyjádření k žalobě ze dne 10. 8. 2020, které bylo žalobci doručeno dne 13. 8. 2020, započítali své čtyři pohledávky na dlužném nájemném za čtyři kalendářní měsíce (duben, květen, červen a červenec roku 2020) v celkové výši 85 600 Kč vůči pohledávce žalobce na vrácení jistoty ve výši 51 200 Kč. Součet čtyř pohledávek žalovaných (85 600 Kč) převyšoval pohledávku žalobce (51 200 Kč).
14. V této souvislosti odvolací soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 2022, sp. zn. 23 Cdo 2901/2021, podle kterého u aktivně započítávaných pohledávek, jejichž součet převyšuje pasivně započítávanou pohledávku, musí kompenzační projev obsahovat prohlášení, v němž je určité a srozumitelně určeno, které započítávané pohledávky, případně která jejich část, se uplatňuje k započtení, a tedy započtením zanikne. V opačném případě jde o právní jednání neurčité, a tedy zdánlivé ve smyslu § 553 odst. 1 o. z., k němuž se podle § 554 o. z. nepřihlíží.
15. Započtení žalovaní realizovali v podání ze dne 10. 8. 2020 a odvolacím soudem bylo zjištěno, že jiným způsobem žalovaní započtení neprovedli. Úmyslem žalovaných bylo provést započtení všech čtyř pohledávek v jejich celkové výši ($4 \times 21\,400\text{ Kč} = 85\,600\text{ Kč}$) proti pohledávce žalobce ve výši 51 200 Kč, aniž by ovšem uvedli, které započítávané pohledávky, případně která jejich část, se uplatňuje k započtení (a tedy započtením zanikne). Jde proto o neurčité právní jednání (§ 553 odst. 1 o. z.), k němuž se podle § 554 o. z. nepřihlíží. Odvolací soud připomíná, že ani podání žalovaných ze dne 16. 2. 2022 neobsahuje právní jednání žalovaných směřující k započtení, neboť žalovaní v něm neprojevují svou vůli pohledávky započíst, nýbrž toliko vyčíslují své nároky vůči žalobci, aniž by učinili samotný kompenzační projev vůle.
16. Závěrem lze proto uzavřít, že k započtení nedošlo a žalovaní jsou povinni vrátit žalobci jistotu ve výši 51 200 Kč (§ 2254 odst. 2 o. z.).
17. Žalovaní se dostali do prodlení s plněním svého dluhu, a proto žalobci přísluší i úrok z prodlení podle § 1970 o. z. Výše úroku z prodlení nebyla mezi účastníky ujednána, a proto se za ujednanou výši úroku z prodlení považuje úrok z prodlení stanovený nařízením vlády č. 351/2013 Sb. Žalovaným vznikla povinnost vrátit žalobci jistinu dnem skončení nájmu (31. 7. 2020), a proto jsou žalovaní od 1. 8. 2020 v prodlení. Výše úroku z prodlení tak činí 8,25 % ročně. Žalobce ovšem úrok z prodlení požadoval již od 2. 4. 2020 do zaplacení a ve výši 10 % ročně. Z toho vyplývá, že žalobci nemohl být přiznán úrok z prodlení ve výši 10 % ročně z částky 51 200 Kč od 2. 4. 2020

do 31. 7. 2020 a úrok z prodlení ve výši 1,75 % (10 % - 8,25 % = 1,75 %) ročně z částky 51 200 Kč od 1. 8. 2020 do zaplacení.

18. S ohledem na výše uvedené proto odvolací soud výrok I. rozsudku soudu prvního stupně (v části, kterou bylo rozhodnuto o žalobě na zaplacení úroku z prodlení ve výši 10 % ročně z částky 51 200 Kč od 2. 4. 2020 do 31. 7. 2020 a úroku z prodlení ve výši 1,75 % ročně z částky 51 200 Kč od 1. 8. 2020 do zaplacení) jako věcně správný podle § 219 o. s. ř. potvrdil [výrok I. písm. a) tohoto rozsudku]. Podle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. pak výrok I. rozsudku soudu prvního stupně (v části, kterou bylo rozhodnuto o žalobě na zaplacení částky 51 200 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,25 % ročně z částky 51 200 Kč od 1. 8. 2020 do zaplacení) změnil a žalobě v této části vyhověl [výrok I. písm. b) tohoto rozsudku].
19. Výrok o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů vychází z § 224 odst. 1, 2 a § 142 odst. 3 o. s. ř. Žalobce sice byl ve věci úspěšný jen částečně, přesto mu odvolací soud přiznal právo na plnou náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů, jelikož jeho neúspěch ohledně zamítnutí požadavku na zaplacení části úroku z prodlení představuje neúspěch v poměrně nepatrné části sporu (ve srovnání s výší jistiny a úroku z prodlení, které mu byly přisouzeny). Žalobci proto vůči žalovaným přísluší právo na plnou náhradu nákladů v řízení před soudy obou stupňů v celkové výši 60 487 Kč.
20. Tato částka sestává z žalobcem zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 2 560 Kč a za odvolání ve výši 2 560 Kč, z odměny advokáta za 10 úkonů právní služby po 3 180 Kč (převzetí a příprava zastoupení, výzva k plnění se základním skutkovým a právním rozbohem ze dne 19. 5. 2020, žaloba ze dne 3. 6. 2020, písemné podání ze dne 14. 2. 2022, účast na jednáních před soudem prvního stupně dne 11. 11. 2020, 14. 12. 2020, 8. 12. 2021 a 23. 2. 2022, odvolání ze dne 25. 4. 2022 a účast na jednání před odvolacím soudem dne 18. 5. 2023) podle § 6 odst. 1, § 7 bod 5., § 8 odst. 1, § 11 odst. 1 písm. a), d), g), k) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“), z náhrady hotových výdajů advokáta žalobce za 10 úkonů právní služby po 300 Kč podle § 13 odst. 1, 4 advokátního tarifu, z náhrady cestovních výdajů advokáta žalobce za cestu z jeho sídla ve Dvoře Králové nad Labem k jednání soudu v Brně a zpět dne 11. 11. 2020 ve výši 2 364 Kč (vycházejí z 402 ujetých kilometrů, průměrné spotřeby použitého vozidla 5,3 l/100 km, ceny motorové nafty podle vyhlášky č. 358/2019 Sb. ve výši 31,80 Kč/l a sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel podle vyhlášky č. 358/2019 Sb. ve výši 4,20 Kč/1 km), k jednání soudu v Brně a zpět dne 14. 12. 2020 ve výši 374 Kč (vycházejí z ceny vlakových jízdenek), k jednání soudu v Brně a zpět dne 8. 12. 2021 ve výši 448 Kč (vycházejí z ceny vlakových jízdenek), k jednání soudu v Brně a zpět dne 23. 2. 2022 ve výši 484 Kč (vycházejí z ceny vlakových jízdenek) a k jednání soudu v Brně a zpět dne 18. 5. 2023 ve výši 688 Kč (vycházejí z ceny vlakových jízdenek) podle § 13 odst. 5 advokátního tarifu, z náhrady promeškaného času advokáta v souvislosti s těmito pěti cestami, za první cestu silničním motorovým vozidlem ve výši 1 000 Kč (vycházejí z 10 započatých půlhodin po 100 Kč) a za ostatní čtyři cesty vlakem ve výši 1 400 Kč za každou cestu (vycházejí z 14 započatých půlhodin po 100 Kč za každou z těchto cest) podle § 14 odst. 1 písm. a), odst. 3 advokátního tarifu a z náhrady za daň z přidané hodnoty v sazbě 21 %, jejímž plátcem je advokát žalobce, v částce 9 609 Kč podle § 137 odst. 3 o. s. ř. Nárok na náhradu nákladů řízení spočívajících v odměně advokáta, náhradě hotových výdajů advokáta a náhradě za daň z přidané hodnoty za účast advokáta na setkání účastníků řízení s mediátorem dne 30. 7. 2021 žalobci nepřísluší, neboť je nelze považovat za účelně vynaložené náklady řízení. Povinnost účasti na prvním setkání s mediátorem je totiž osobní povinností účastníka řízení, nikoliv jeho zástupce, který ji nemůže v jeho zastoupení splnit (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 3. 4. 2018, sp. zn. IV. ÚS 3658/17, a ze dne 11. 2. 2020, sp. zn. II. ÚS 150/2020).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu ve lhůtě dvou měsíců od jeho

doručení, prostřednictvím Okresního soudu Brno-venkov; takové dovolání je však přípustné pouze tehdy, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

Dovolání není samostatně přípustné proti rozsudku v části týkající se výroku o nákladech řízení.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na výkon rozhodnutí nebo návrh na exekuci.

Brno 18. května 2023

JUDr. Jiří Horák v. r.
předseda senátu